

Teglgaardslund

Familien Sofus og Marie Poulsen, flyttede først ind i Teglårdlund nr. 1

Ved folketællingen i 1911 har de 4 børn: Hariet, Poul, Ebba og Knud

Folketælling 1911, Teglgaardslund nr. 1.

Poul Sofus Poulsen, typograf, f. 3-11-1883

Marie Hansigne Poulsen, husmoder, f. 3-8-1885

Hariet Margrethe Poulsen, f. 19-4-1906

Poul Wager Poulsen, f. 17-8-1907

Ebba Marguritha Poulsen, f. 15-4-1908

Knud Erik Poulsen, f. 26-9-1909

Ved folketællingen i 1916 bor de i eget hus i nr. 23

Børneflokket vokser støt nu er der 7 børn de følgende er Vera, Yrsa, og en dreng.

Folketælling 1916, Teglgaardslund nr. 23.

Poul Sofus Poulsen, husfader, typograf f. 3-11-1883,
midlertidig fraværende, opholdssted Solrød ved militær.

Marie Hansigne Poulsen, husmoder, f. 3-8-1885

Hariet Margrethe Poulsen, f. 19-4-1906

Poul Wager Poulsen, f. 17-8-1907

Ebba Marguritha Poulsen, f. 15-4-1908

Knud Erik Poulsen, f. 26-9-1909
 Vera Elva Poulsen, f. 17-4-1912
 Yrsa Mathilde Poulsen, 24-10-1913
 Dreng, 9-7-1915

Folketælling 1921, Teglgårdslund 23.

Drengen uden navn er Svend og så bliver Max født og Marie dør i barselseng 14 dage efter fødslen. Sofus har fået en husbestyrerinde Herta Frederiksen, som medbringer nogle børn, i 1921 er de voksne og arbejder, men bor i huset i Teglgårdslund. Om hun har haft flere børn med da hun kom vides ikke. Der er nok set se til med 8 børn, Sofus og Herta, samt hendes børn. De er mindst 12 personer om bordet når der skal spises.

Sofus arbejder stadigvæk på Nordsjællands Venstreblad. Hariet er blevet pige i huset hos dommerfuldmægtig Jespersen, hun er da 15 år.

Folketælling 1921, Teglgårdslund 23

Poul Sofus Poulsen, typograf, 3-11-1883
 Hariet Margrethe Poulsen, f. 19-4-1906
 Poul Wager Poulsen, f. 17-8-1907
 Ebba Marguritha Poulsen, f. 15-4-1908
 Knud Erik Poulsen, f. 26-9-1909
 Vera Elva Poulsen, f. 17-4-1912
 Yrsa Mathilde Poulsen, f. 24-10-1913
 Svend Knud Arne Poulsen, f. 9-9-1915
 Max Aage Herold Poulsen, f. 19-5-1917

Hertha Frederiksen, husbestyrerinde, 29-2-1868

Holger Poul Frederiksen, søn, bagersvend, 24-9-1897
Marie Marianne Frederiksen, datter, 17-11-1905,
Husgering hos Drejer Jensen, Hillerød

**Her er Bysvenden Svend Nielsen historie om Teglgårdslund.
 Bragt med tilladelse af Svends søn Kesser.**

Den første boligforening

Familier gik sammen i byggeselskabet »Teglgårdslund« og opførte hver et hus for 3.000-4.000 kr.

I april 1904 godkendte Hillerød Byråd en udstykning af 26 parceller i Holmene. De blev solgt til byggeselskabet »Teglgårdslund«, der blev Hillerøds første boligforening, omend den hvilede på et noget løsere grundlag end nutidens bygge- og boligselskaber.

Det såkaldte byggeselskab blandede sig således ikke i byggeriet på parcellerne, men på forskellig vis varetog det en form for fællesskab i den blinde sidevej til Hammersholtvej, som bærer navnet Teglgårdslund.

Det var overvejende yngre familier, som gik sammen om jordkøbet og udstyknin-

gen, i ønsket om at få en bedre og sundere bolig end de lejeboliger inde i byen, man hidtil havde måttet klare sig med.

Køberne af udstyknings parceller var Hans Jensen, L. Chr. Jørgensen, O. P. Petersen-Seir, L. P. Nielsen, N. P. Nielsen, P. Kirkeskov, Jens Jensen, Laur. Olsen, P. Petersen, Lars Hansen, N. Larsen, R. Christophersen, J. P. Christensen, S. Svendsen, E. T. Klein, Jørgen Nielsen, N. P. Jensen, Laur. Larsen, Kr. Jensen, N. P. Madsen, Hans P. Petersen, Jørgen A. Jørgensen, Johs. Nielsen og N. P. Larsen. Den sidstnævnte sikrede sig to parceller, og

den ret store ejendom på hjørnet af Hammersholtsvej og Teglgårdslund kunne heller ikke nøjes med mindre til sin facade. Denne ejendom har da også to husnumre – nr. 1. og 3.

Den 26. parcel blev, som det hed »solgt til samtlige ovennævnte Kjøbere til Afhændelse ved lejlighed«.

Allerede i året for udstykningen gik mange af selskabets medlemmer i gang med at bygge. Størrelse og udformning var op til den enkelte, og det er da også en samling særdeles forskellig-

artede huse, der opførtes. Et fælles træk i flertallet er dog, at husene rummer to lejligheder. Selv om det kun var 2-300 kr., det gav årligt at udleje den ene af boligene, var dette beløb et godt tilskud til terminen.

Hverken grund- eller byggepriserne anno 1904 tåler sammenligning med, hvad de er i dag. For nogle få hundrede kroner erhvervede nybyggerne i Teglgårdslund parceller på 3-4000 kvadratalen, og et ret pænt hus kunne bygges for 2-3000 kr. Men for arbejdsfolk – og det var flertallet af grundkøberne – var det mange penge. Der var da også en, som måtte give op, selv om han fik god hjælp fra sin mester til byggeriet. At bygge hus for 2.000 kr. var for meget for en murerarbejdsmandsfamilie med fem børn. Den måtte gå fra huset.

Det store grundareal til husene var dog et gode. I al den tilhørende havejord

Det lille hus, der i sin tid var komtesse Moltkes sommerbolig. Til venstre ses flagstangen, hun gav Teglgårdslund.

Billedet viser næsten alle husene i Hillerøds første boligforening. De øvrige boligområder ved Teglgårdslund er der endnu ikke tænkt på.

kunne både ejer og lejer stort set blive selvforsyende med kartofler, kål, grøerodder og andre have-sager. I umiddelbar nærhed lå også Holmenes store mosseområde, hvor der kunne købes et stykke tørveskær for en halv snes kroner. Meget vinterbrænde var at hente i mosen og at sanke i den nærliggende skov.

Til selvforsyningen i det madmæssige hørte også grisene og kaninerne. På søndage i december hørtes hjerteskkende dødsskrig fra så det ene og så det andet hus, når julegrisene måtte lade livet for slagterens kniv.

Der gik adskillige år, før en kloakering kunne skabe moderne tider i Teglgårdslund med træk og slib, men det gammelkendte das med spanden, og møgkullen, hvori opsamledes både menneskenes og grisenes slækre efterladenskaber, var med til at skabe de lækre have-sager. Før kloakeringen tog en grøft for enden af vejen imod det vand, som hjemlens nedbør forsynede sørebane og rendesten med.

Vejen var, som privatvej,

det primære fælles anliggende, indtil den i 1960 blev kommunal og offentlig. Men fællesskabet fungerede af sig selv på andre områder. På naturlig vis kom man hinanden ved og delte sorger og glæder. Der samledes ind til fællesgaver, når nogen havde runde fødselsdage, sølvbryllup, guldbryllup m.m., og den skik har holdt sig til for et par år siden. Der var da kommet så mange nye beboere, at det kneb med at kende hinanden, og de nye lod sig ikke uden videre sluse ind i det gamle fællesskab. I mange år var det »Pive-Nielsen«, der stod i spidsen for den fællesskabende virksomhed. Navnet bar han ikke, fordi han i nogen måde var »pivot«, men det skyldtes piben, der fulgte ham i et og alt og var blevet en del af hans fysiognomi.

Samme N. P. Nielsen var en af pionererne i Teglgårdslund, men navnet kunne volde postvæsenet visse bryderier, idet der nogle år var hele tre beboere i Teglgårdslund, som ved dåben blev forsynet med navnet Niels Peter Nielsen. Det var

ikke altid, afsenderen huskede at tilføje husnummeret. Deraf de postale besværligheder!

De godt to dusin huse i »Lunden« havde to købmandsforretninger på hver sin side af Teglgårdslund, hvor denne munder ud i Hammersholtvej. Det er næsten uforståeligt at to forretninger kunne leve af det forholdsvis lille antal familier.

De eksisterer heller ikke mere, men det er kun få år siden, de tog del i den butiksdød, som tusinder af købmandsforretninger i Danmark måtte lide. Købmand Sigvartsen – far til kromanden i Skævinge – var en af dem, der huskes. En anden var J. P. Jensen, der havde høje poster i købmandsorganisationerne.

En af husejerne i mellemkrigsårene var komtesse Moltke. Hun ejede det sidste hus på højre side af vejen, og det kunne ikke beskyldes for at være en herskabelig bolig

– lille, som det var og stadig er.

Komtesse havde i sin tjeneste to ældre piger. Den ene boede i huset hele året. Den anden kom dertil sammen med komtesse, når denne indledte sit lange sommerophold i Hillerød. Da komtesse døde, arvede de to gamle piger huset i Teglgårdslund.

Komtesse var en venlig og gavmild dame. Hun holdt af børn og arrangerede hvert år festlige sammenkomster for vejens børn og mødre, som trakteredes med masser af mundgodt.

For enden af vejen lod komtesse rejse en høj flagstang, ligesom hun skænkede flaget. Dette har fortalt om mange glædelige begivenheder i Teglgårdslund. Af og til – sat på halv – også om de triste.

Flagstangen står der endnu – uden knop, snor eller mindelse om maling.

Er den et minde om fællesskabet, der gik tabt?